

za njim in mu poljubil roko. Toda bil je že predaleč, in bi ga tudi ne bil našel v veliki gnječi.

Pobral je torej kruh in ga odnesel domov. Mati niso vedeli, kaj naj store, tako jih je to razveselilo. Saj je bila vsa družina rešena najhujše bede.

Pogosto so govorili pri Balantovih o dobrem vodniku, in mati so navadno pristavili: »Gotovo je imel ta mladenič dobro mamico, ki ga je učila, da ne sme škodovati bližnjemu. Dober sinko to, ki med divjimi tovariši ne pozabi materinih naukov . . .«

*

Kadar je govoril stari Balant o tem vodniku, vselej mu je prišla solza v oko. Spominjal se je vojaka gotovo tudi v molitvi. Človeka, ki ima čuteče srce za siromaka, ne izbriše čas iz spomina.

Francozje so bili takrat prvič in zadnjič v naši vasi. Morali so bežati pred avstrijskimi vojaki. Vendar so jih ljudje še dolgo pomnili. Balantovemu očetu pa je bil do zadnjih dni najbolj v spominu tisti usmiljeni vodnik.

Slavko Slavič.

Pred počitkom.

Pojmo spat,
Bog je zlat!
Križ popreje
naredimo,
k Bogu vneto
pomolimo,
in k svetnikom

mučenikom,
k materi Mariji,
da bo v rajskem siji
Sina svojega prosila,
da krilatcev družba mila,
v sobo našo bo priplula
in pri nas do jutra čula.

Slavko Slavič.

